ION ȘIUGARIU

TRECERE PRIN ALBA POARTĂ

EDITURA LIBRĂRIEI PAVEL SURU

TRECERE PRIN ALBA POARTĂ

ION ȘIUGARIU

TRECERE PRIN ALBA POARTĂ

EDITURA LIBRĂRIEI PAVEL SURU

Lui Octav Şuluţiu

I

CU MINE ALĂTURI.

CÂNTEC DE PORNIRE LA DRUM

Drum nou, drum lung,
Pe care niciodată toate gândurile nu-l ajung,
Mai alb ca un obraz de fată mare,
Mai ispititor decât berea care
Fierbe în sânii fecioarelor dela ţară;
Mai plin de soare necunoscut şi cald ca o primăvară,
Când musteşte viaţa în suflet şi 'n pământ;

Drum nou, drum sfânt,
Mi-am îmbrăcat gândul în azur şi muselină
Şi mi-am scăldat condeiu 'n boare cristalină;
Buzele mi le-am cuminecat cu mustul gliei,
Să crească 'n inimă cicoarea poeziei.

Şi am pornit voios spre zări de nouă dimineaţă,
Cu visul, floare 'n păr şi zâmbetul pe faţă,
Să ciugulesc poeme noi din codrii de cuvinte
Şi să le-arunc în lume ca pe nişte bobi de linte.

Drum alb, drum nou,
Ce lung răsună 'n gând al visului ecou!..
Ce dreaptă se înalţă fruntea bolţii de atins
Şi câtă trudă oarbă pentru cerul nins
Şi alb, al versului frumos şi-al gloriei de veci;
Ce multe ape de trecut, adânci şi reci,
Fără punte salvatoare, fără pod
Şi fără luntre pentru-al gândurilor mult norod!

Drum nou, drum lung,
Pe care niciodată toate gândurile nu-l ajung,
Cu traista 'n grumaz plină de foc şi merinde,
Cu tine astăzi sufletul, tovarăş mi se prinde...

SETE.

Mi-e sete de viaţă...

Aş vrea să-i sorb umflatele isvoare,
Cu gât de cerb şi suflet de mioare;
Aş vrea să gâlgâie spumoasă 'n mine,
Cu tot noianul ei de ape cristaline;
Să-mi circule pe jghiaburi albe de simţire,
In râuri pline, pline; şi să se resfire
Sălbatecă şi oarbă peste gânduri
Şi peste sufletul bolnav, în rânduri, rânduri...

Să-mi frângă 'n drumul ei toţi bolovanii
Ce mi-au îngrămădit în mine anii
Şi să-mi înnece-atâţia spini şi vis miser de
Glorie şi-atâta muşchi jilav şi verde
Ce mi-au înăbuşit şi mi-au surpat pereţii
Celui mai frumos castel al tinereţii...

Mi-e sete de viaţă...

Şi gura mea uscată ca o pungă goală,
Işi ţuguieşte buzele, de foc şi smoală,
S'o soarbă toată, oarbă şi adâncă,
In gâlgâiri de apă vie şi de stâncă,
Aşa cum ai sorbi un strop de limonadă,
Bolnav de febră tifoidă, vara, într'un colţ de stradă.

Mi-e sete de viaţă...

Secaţi de-atâta secetă şi soare,
In mine bulgării se sparg şi-mi moare,
In albele grădini de suflet şi de gând
Şi cel din urmă zâmbet sănătos şi blând.

RUGĂCIUNE VERDE.

Doamne,
Dă-mi traiul crud să-l sug ca vinul dintr'o cană
Și să mă 'mbăt în fiecare zi de alba lui tizană.

Imi e așa de sete azi de carnea lui,
De trupul lui,
De cerul lui,
De soarele ce peste toate inimile își coboară
Lumina lui curată și ușoară.

Dă-mi traiul, Doamne!
Astăzi vreau
Să beau
Toate desmierdările lui şi toate
Plăcerile 'ngropate
In fundul inimilor pământene, ca 'ntr'o rană.

Vreau
Să fumege viaţa astă seară,
In gândurile mele, ca o primăvară,
Prea tânără şi prea bogată.
Să cânte 'n mine beată
Tinereţea,
De ieri,
De azi,
De mâine
Şi de totdeauna,
Din fiecare zi, din fiecare om,
Ce poartă 'n trupul lui din Universul veşnic un atom.

Dă-mi traiul, Doamne...
Iată:
Din iarba lui,
Aş vrea să-mi fac culcuş şi căpătâi...

ZÂMBETUL CAIŞILOR.

In dimineaţa asta tânără, a nins peste ogradă,
Zâmbetul caişilor, ca o rugă de fecioară;
Şi mi-a părut că nu e nimeni astăzi trist, ca o povară
Şi niciun ochiu atât de 'ntunecat ca să nu-l vadă.

O, zâmbetul caişilor, mai limpede ca mustul de olivă,
Mai blând ca vorba de alint pe buzele de mamă,
Părea o nesfârşită şi curată ondulare de năframă,
Ce'nvăluia şi inima şi zările deopotrivă.

In aer se cernea atâta potolită mulţumire,
Atâta sete nouă de pământ şi de viaţă,
Incât părea că toate iernile din sufletele negre se des-
[ghiaţă
Şi toate frunţile săruta soarele, ca pe un mire.

GÂND.

Aseară a trecut pe lângă mine-un gând,
Cu dragostea de mână, mic și blând.

Odaia s'a 'mbrăcat în flori de soc
Şi mâinile sorbeau din plete busuioc;
Plesneau boboci bogaţi de crin,
In geamurile cu miros primăverin;
Şi peste ochii de cristal a plouat soare,
Mai tânăr ca un câmp cu lăcrimioare.

Atunci, tot cerul cântecului rumen s'a deschis,
Cu stelele de-avânturi albe și de vis
Şi tocul a pornit voios să pască,
Pentru inimă otavă îngerească...

DIMINEAȚĂ.

M'am repezit să sorb din cupa luminii
Soarele, ca pe un vin roșu din cană;
In jurul meu se scălda în roua diafană
Dimineața goală, sărutându-și sânii.

Pădurea acorda viori în guri de grauri.
Şi toate pupilele mulgeau laptele zărilor,
Din ugerul de sare-al depărtărilor,
Ce împungeau în soare, așa ca niște tauri

Văzduhul înghiţea flămând o ciocârlie.
Şi casele scuipau în aer fum.
Creşteau trăsurile şi boii 'n drum,
Ca florile de scai într'o câmpie,

RUGĂCIUNE PENTRU SOARE.

Doamne,
Dă-mi soare, dă-mi soare, dă-mi soare.
Tot gândul meu, tot trupul meu,
Tot sângele turnat în vine și în carne,
Țâșnește azi înfierbântat și dornic:
Soare,
Dă-mi soare, Doamne...

Să nu fie 'ntunerec în mine și afară,
Să nu fie nici noapte, să nu fie nici seară;
Umbrele să nu acopere cu pelerină,
Umedă și rece, florile 'n grădină,
Nici sufletele tinere, de fete și de prunci,
Nici gândurile adormite printre nori și munci...

Dă-mi soare, Doamne.
Să crească zâmbetul pe buze, lilial;
Nipralele în câmpuri seci să poată bea lumină;
Să nu mai fie nimeni misogin;
Copiii să alerge iarăși veseli prin
Câmp și prin dumbrăvi;
Să ningă iar omăt de zâmbet și de cânt din slăvi;
Să nu mai stee nimeni în oraș;
Nările s'adulmece mirosuri de imaș,
De mâini frumoase, de cosițe și de fân;
Apele așa de mult să scadă în
Dunăre, încât să nu mai treacă niciun ceam;
Bătrânii să-și tragă, orbiți de soare, perdelele'n geam;
Fetele să se desbrace, goale, lângă râu,
Să intre vesele în apa mică până'la brâu;
Ștrengarii să se uite din tufiș la ele,
Fără dor ascuns și gânduri rele;
Să fie toate, toate zâmbitoare.

O, Doamne, Doamne, dă-mi iar soare,
De primăvară, de Iulie, de-April;
Gândul în mosc și în satin îmbracă-mi-l;
Dă-mi roua dimineții albe, diafane;
Iarba mică dă-mi-o, ochii de codane;
Și părul lor, mirosul lor, zâmbetul lor,
Să fie cântecelor mele cel mai cald covor;
Dă-mi zumzet de păduri și de isvoare;
Doamne, dă-mi soare, dă-mi soare, dă-mi soare...

INVIERE.

Au început în mine iar să are,
Strălucitoare pluguri de lumină;
Şi iar ograda gândului mi-e plină
De brazde aurite 'n praf de soare.

Imi cântă 'n alba inimii grădină,
Atâtea ciocârlii pierdute 'n zare;
Şi-mi înfloresc pe margini de cărare,
In vers, atâtea tufe de sulcină.

Iar mi-au ieşit pe porţile de minte,
In însorita inimii câmpie,
Viţeii tăinuitelor cuvinte,

Să-mi pască 'n rime alba primăvară,
Şi să mi-o rumege în poezie.
La mine azi atâtea pluguri ară...

PRIMĂVARĂ.

E primăvară...
Iară
Mi s'a deșteptat pământu 'n vine;
Și glia
Imi fumegă în ape cristaline.

Povara
De focuri și de raze,
Imi leagă și-mi așează
In bulgării din mine,
Atâta soare, soare...

In aburi de viaţă,
De sânge şi sudoare,
Mi se ridică seva,
Din vinele de ghiaţă.

E primăvară.
Toate
Pâraiele din mine
Se umflă,
Se revarsă,
In albii largi de suflet,
De gând şi mădulare.

Mă doare,
Mă inneacă,
M'aprinde,
Mă apleacă,
Şi mă frânge,
Atâta abundenţă
De sânge,
Şi-atâtea torente de viaţă.

E primăvară...
In mine se răsfaţă
Pământul
Şi-mi întinde
Atâtea cupe pline
De lacrimi şi durere.

Atât belşug de raze,
De-avânt şi de putere,
Intunecă şi doare,
In sufletul în care
E doliu şi zăbranic
De tristă 'nmormântare.

CÂNTEC PENTRU MÂINE.

Mâine, mâine...
Voiu simţi din nou că ochiul înviat stăpân e
Pe florile de vis şi de viaţă,
Pe oile de gând cu lâna creaţă,
Pe cerul basmelor bătrâne, cu luceferi noi,
Pe cântecul cântat în file şi 'n cimpoi,
Pe toate grisurile de azur şi de avânt,
Pe toate zările cari azi departe sunt.

Mâine, mâine...
Iarăși voiu mușca viața ca o pâine
Caldă, într'o zi de vară;
Voiu privi cum sufletul cuminecat cu cerul ară,
Câmpurile traiului, cu plug de zile
Și mă voiu mira ce bun azil e
Inima întinerită, pentru sângele mușcatelor din geam,
Şi pentru cântecul mângăitor ca un balsam.

Mâine, mâine...
Va râde primăvara peste rânduri, peste mine,
Mai albă ca o zi de Paști sau de Rusalii,
Mai plină de porniri cerești, ca un buchet de dalii...
Şi toate merele avântului visat, necoapte azi,
Tot murmurul pe care luna îl aude printre brazi,
Tot aurul ce arde dimineața în bulgării de rouă,
Vor împleti cămașă sufletului meu pentru viață nouă.

MÂNĂSTIRE.

Clopotele tae slavă...
Printre ochi de licurici,
Lumânări de ceară, mici,
Uscă fire de otavă.

Buzele sărută rugi,
Pentru Domn și pentru ţară.
Nu 'ncerca: din tine-afară
Și de vrei, nu poţi să fugi.

Odihnite în ceasloave,
Gândurile se desfac
Şi înşiră flori de mac
In şireaguri de voroave.

Fiecare rând e greu;
Fiecare slovă grea.
Să cuprindă toţi ar vrea,
Urmele lui Dumnezeu.

II

INCANTAȚII PENTRU ZÂNA MICĂ

INCANTAȚIA I.

Deschide cerul ochilor cu lumi albastre,
Să curgă soare tânăr și argint de astre,
Din creștet până 'n talpă, peste mine...
Sărutul meu, aprins în noi rubine,
Să-l culc pe gura ta de fagure și miere.

Nu-i vin bătrân, nici gust de bere,
Nu-i strugure pârlit de soare,
Plăcut ca buza ta îmbătătoare.

Grumajii tăi, mai albi ca florile de soc,
Se'mbracă în șofan și busuioc
Şi umerii tăi rumeni îl desmiardă,
Florile de piersic, florile de nardă.

Desleagă-ţi părul lung, în şiruri de coline,
Să cadă mir și cântec peste mine.

Isvor de munte, ochiu de căprioară,
E vorba ta curată și ușoară;
Şi sânul tău mai crud ca frunza de alun,
Se gudură sub haină, mic și bun.

Ce mândră ești iubita mea, ce mândră ești!...
Nu-i zână în străbunele povești,
Nici holdă galbenă, nici lan de grâu,
Nici apă cristalină în părâu;
Nu-s pui de ciută, nici porumbiţe gemene,
Nu-s flori în crâng, iubita mea, să-ţi semene.

INCANTAȚIA II.

Mi-am ridicat ochii cu sete la munți,
Să caut frumosul în brazii cărunți,
Să-i privesc tăria în vârfuri de stânci,
In funduri de codru, în văile-adânci,
Dar n'am găsit umbră plăcută ca tine,
Nici șipot de apă, cu flori cristaline,
Mai clar ca privirea din ochii-ți de vară;
Nici urmă ușoară,
De cerb sur și tânăr, mai mică, mai lină,
Mai nebănuită ca urma ta, zână.

Piciorul tău sprinten mai alb e ca neaua,
Mai tare ca prunul sălbatec din codru;
Iar coapsele tale, de cer și lut, beau a
Pământului zeamă
Şi-a gliei putere aprinsă. Nu-i modru,
Iubirii dând vamă,
Să guști tot avutul de vis și de vară,
Pe care-l ascunde-a trupului cămară;
Nu-i peană să scrie,
In versuri, întreaga-i de-avânt poezie,
Nici ochiu să cunoască
Făptură ca tine, frumoasa mea zână,
Pe dor și pe gânduri de aur stăpână.

INCANTAȚIA III.

In care floare te-ai culcat, iubita mea?
In care cântec cu surâs de nea,
Iți legeni pruncul gândului, în mângăieri de crin?
Te-ai înfrățit cu lunca cerului senin,
Sau te-ai legat tovarășe cu visul, printre stele,
Să te săruți și să te joci cu ele?

Iubirea mea te caută prin munți,
Prin câmpuri poleite 'n bani mărunți,
Prin toate satele și verzile cătune,
Din basmele uitate și străbune.

Te caută iubirea mea în mers
De albă căprioară și de vers,
In iarba tânără și plină de viață,
In ochiul aurit de dimineață;
Iar dorul meu te simte printre creste,
De stânci bătrâne, din poveste,
Te vede strălucind cu luna'n zare,
Măreață, îngerească, zâmbitoare.

O, zâna mea, iubita mea,
In toc și gând strâng peruzea,
De cântec necitit, neauzit,
Țesut numai în fir de infinit,
De soare nevăzut și Dumnezeu,
Să ți-l anin, cristal, de gâtul tău,
Şi tot ce mâna-mi, a putut să scrie
Să-ți fie darul cel mai drag de cununie,

INCANTAȚIA IV.

Undeva, în jurul meu te miști,
Prin crângul înflorit, sau prin miriști
Și umbra ta divină mă'nconjoară,
Cerească, nevăzută și ușoară.

Când soarele sărută iarba'n lunci,
Răsai cu dimineața'n mine; și te culci
In fiecare noapte în ogradă,
Când ochiul meu te-adună'n el: zăpadă.

De toate gândurile mari aproape ești,
Când, printre glastre, visul crește în ferești
Și'ntreaga nopții albă binecuvântare,
Aș vrea să ți-o anin în plete: sărutare.

Dar tocul mic, nu poate strânge'n rânduri,
Iubirea ce plutește printre gânduri,
Nici foaia asta albă de hârtie,
Tot cerul inimii, nu-l poate scrie...

INCANTAȚIA V.

Cuvine-ți-se ție, cântec sfânt al inimii,
Ce sturzii din păduri de gând anini-mi-i
Și mâinile, care nu știu încă traiul să-l măsoare,
Mi le îmbraci în văluri de ninsoare;

Cuvine-ți-se ție visul alb al Muzelor...

Să te sărute ploaia buzelor,
Și dimineața înfloririi de cuvinte,
Cu roua gândurilor bine-te-cuvinte.

Poemele să pască prospeţimi de brad,
Ca turmele lui Solomon, pe Galaad
Şi rândurile 'ntinerite, trandafiri
Să strângă dintre brazdele subţiri.

Adulmece privirea mere de avânt,
Din zările de carte nouă și cuvânt,
Iar nările să stoarcă must curat, de glie,
Din cei mai copţi struguri de poezie;
Aromă să nu fie 'n vechile scripturi,
Ca floarea binecuvântatei tale guri.

Ci, haina cerului, pe nopţi stăpână,
Să te'nfășoare seara, ca un șal de lână...

INCANTAȚIA VI.

Azi, mâna mea s'a 'mprietenit cu tine,
Timidă, ca un cânt de fluer ciobănesc în seară;
Au nins, din cerul ei de primăvară
Pe gâtul tău ,atâtea flori de mângăieri: gherghine.

O, mâna mea, cu degete ușoare,
A plâns ca un copil pe sânul mic și plin,
Când haina prietenoasă de satin
A lunecat sfioasă la picioare.

Şi corpul alb, mai proaspăt ca un lied
De Schumann, a zâmbit pentru dorinţi. Atunci
Părea că nările adulmecă miros de fân din lunci
Şi toate porţile luminii către suflet se deschid...

Era aşa de albă mâna mea,
Şi-atât de bună prietenă era cu tine,
Incât, din primăvara frumuseţilor virgine,
Strângea petalele ca pe nişte fulgi de nea...

INCANTAȚIA VII.

Cântecul, pe care foaia asta-l scrie,
Laudă măririi tale-aș vrea să fie;
Să te cuprindă 'ntreagă: albă primăvară,
Așa cum sufletul te 'nchide 'n el în fiecare seară.

Mâna ta, care cunoaște crinul,
Și care s'a 'mbătat de cristalinul
Murmur al isvoarelor de munte,
Să fie vorbelor deslănțuite, punte;
Iar părul tău, mai negru de cât mierla din pădure,
Să se resfire printre gândurile sure.

Să ciugulească 'n palmă sânii tăi,
Așa ca niște pui de porumbei
Şi gura ta să 'nsemne steme noi,
In rândurile cu aromă de trifoi;

Să fie diminețile din carte și din mine,
Mai limpezi decât mierea de albine;
Dumineca surâsului bogat, să crească,
In geamuri de poem: mușcată îngerească.

Doar pentru câmpul tău privirea mea întinerită vie-i
Şi către țelul nou, înalță turnul poeziei...

INCANTAȚIA VIII.

De gâtul tău cu mlădieri de humă
Aș vrea, ca Dionis, s'atârn pământul:
Un mic mărgăritar.
Viața-i s'o adun într'un pahar
Și să ți-o 'ntind când se ridică' n spumă,
Ca berea sau ca vinul de Champagne,
In cupe de cristal...

Apoi, din colţul meu interastral,
Să calc încet pe spaţiile gri,
Şi,
Să mă întind cu ochi de animal,
Spre sânul tău de holde pline 'n rod,
Să strâng la piept pământul preschimbat și mic,
Şi beat, să sorb viaţa pic cu pic,
Din colţul buzelor neșterse cu șervetul.

III

ELEGII

TĂCERI.

Lăsaţi-mă să mă aplec peste tăcerea mea acum,
Ca umbra plopului îmbătrânit peste ogradă,
S'ascult cum frunzele încep să cadă,
In toamna asta a sufletului, moarte 'n drum.

Pădurea adormită 'n ochi de cerbi, ca zările 'n fân-
[tâni,
De-asupra versului acesta trist să se îndoaie,
Cu linişti albe şi uşoare să mi-l ploaie
Şi plânsul ciutelor bolnave să-l culeagă 'n mâini.

Cu roua inimilor grele de tăceri în palme,
Alături de viață, printre gânduri să pășesc
Și peste anii goi și triști să văd cum cresc
Resemnările, ca străzi provinciale, calme.

PUSTIU.

Surâsul s'a uscat la geamul mic
Şi a căzut cu ploaia asta de petale.
Azi nu mă mai opresc din cale,
Să-l pun în vorbe scumpe, ca 'ntr'un plic.

Demult nu știu poemul de iubire
Atât de des crescut, ca flori, în gând.
Surâsul alb, surâsul blând
Azi moare 'n suflet rece și subțire

Ca un buchet trimis în dar, de cununie...
De ce nu pot să-l pun cu mâna într'o glastră,
Să crească rumen, ca pe vremuri în fereastră,
Când noaptea prea e nepătrunsă și pustie?

IȚI AMINTEȘTI?

Iți amintești?
Pădurea ne-a primit în straie noi, împărătești.
Degetele mângăiau avide părul ierbii,
Și gândurile atârnau de creanga versului, în gerbii;
Iubirea se plimba pe-aproape despletită
Și ridica spre soare vorba: stalacmită,
Mai pură decât ochiul pasării fugare
Și mai curată ca licoarea adormită în pahare;
Mai dreaptă decât drumul picăturilor de ploaie,
Pe care niciodată pumnul vânturilor nu-l îndoaie.

Iţi aminteşti?
Era atâta primăvară albă în fereşti,
Atâta bucurie verde şi senină, de trifoi,
In casa pădurarului bătrân, alăturea de noi.
In palmă ciripeau atingeri dragi. In păr,
Dragostea 'mpletise prin şuviţe flori de măr.
Afară, printre frunze, vrăbii albe de lumini,
Adunau în pliscuri cerul ochilor senini.
Târziu ,în casa pădurarului rămasă goală,
Sufletul mi-a adormit, ca un copil, la tine 'n poală.

MUŞCATELE.

Muşcatele din geamul meu sunt azi bolnave
De-atâta toamnă sură şi singurătate.
In marea ochilor pierduţi în gol, mor toate
Surâsurile albe, ca nişte epave.

Şi ploaia degetelor nu se mai aude,
Cum lunecă pe gâtul florilor, uşoară.
Ce triste frunzele au început să moară,
In ramurile ,de priviri trecute ude!..

In iarna asta plină de uitare,
Va ninge peste ele versul gol și poate
Va îngropa in strofe micile mușcate,
Cum prinzi în file albe, frunze în herbare.

CLIPE.

Clipe, înșirate ca mărgele albe 'n sân,
Au putrezit ca 'ntr'o cutie veche și s'au rupt;
In suflete bolnave, cu obrazul supt
Arcade mari de vis se prăbușesc sub zid bătrân.

Avânturi zac în glie neagră: șoimi uciși.
Și-atât de trist plesnesc tăcerile, de când
S'au stins toți licuricii dragostei în gând
Și nu mai înflorește primăvară în caiși...

In palme nu poți strânge gândul: elixir.
Viața și-a închis și ultimul oblon.
Doar amintiri mai plâng în strofe, monoton,
Cum plâng uitate cruci în cimitir.

SOARE MORT.

Cântecul în inima aceasta a murit demult,
Ca un narcis uitat într'o cămară.
La geamul mic nu râde primăvară
Şi visurile cum vorbesc cu luna nu le mai ascult.

Tăcerile, ca mame 'ndoliate în odaie plâng.
Soarele mort îl port cu mine azi,
Ca un miros de toamnă seara, printre brazi
Şi ca un murmur vechi, uitat cu vara 'n crâng.

Trec jalnic, toată noaptea cârduri de cocori.
Şi-atâtea zări de sticlă mată se topesc
In ochii şterşi, de când nu ciripesc
Ca altădată, sturzii dragostei pe flori!..

LINIŞTI BOLNAVE.

Mă caut printre gândurile mele-acum
Şi nu ştiu: par'că m'am pierdut demult.
In fiecare noapte stau până târziu şi-ascult,
Cum picură nesiguranţe grele 'n drum.

In jurul meu tac ore, ca în munţi comori.
Prea mult s'au avântat vapoarele în larg,
Să poţi găsi în zările aceste un catarg
Pentru-atât de mulţi, ai visurilor trişti cocori...

Mă doare liniştea aceasta, ca un cui.
Şi-aş vrea să mă întorc în mine iar, ca un copil,
Bolnav de prea mult cer pustiu, într'un azil
Şi să ador din umbră ochii nimănui.

TOAMNĂ.

In mine moare undeva un gând bătrân,
Ca o frunză galbenă, căzută pe-o alee
Şi inima rămasă singură se 'ntreabă ce e
Iubirea care plânge azi fără stăpân...

Departe, berzele 'n triunghi grăbesc spre cer,
Flămânde de lumină nouă şi de soare
Şi-atâta reverie grea, obositoare,
Se cerne trist din fiecare arbore rămas la poartă:
[templier.

Doar florile la geamul mic adorm târziu.
Şi tot oraşul ăsta, rece, de metal,
Imi pare azi mai mic ,mai simplu, mai banal,
Mai trist, mai melancolic, mai pustiu.

GEST GRAV.

In noaptea asta cad mărunt în mine ploi,
Şi sufletul mi-e doar un bumb străvechi,
Pe care l-a purtat bunica în urechi,
Pierdut într'o grămadă de gunoi.

Ce rău îmi pare azi, că 'n mine nu-i,
Nici Grieg, nici Beethoven, nici Liszt,
Să-mi prindă 'n simfonii acordul trist,
Din inima ce nu-i a nimănui.

Ci numai degetele gândului lovesc
In clapele acestor vorbe mici, pustiu,
Să pună 'n cartea asta, ce o scriu
Pentru nimeni, gest banal şi pământesc.

FINAL.

Nopţile sufletului meu sunt grele
De jale, ca un cântec vechi din carte.
In geamul înghețat sunt sparte
Toate bolţile ce țin în mâini, ca mere, stele.

Clipe, îmbrăcate 'n doliu, plâng cum în batiste
Pe ramurile crisantemelor uscate.
Atâta jale ninge din muşcate,
In colţurile pline de paianjeni, triste!...

Mă 'ntreb așa în mine, singur, câteodată:
O, unde-i cerul mâinilor ușoare,
Să ploaie peste ele iarăși soare,
Să-mi fie iar odaia asta toată luminată?..

CÂNTEC PENTRU INÂIUL POPAS.

Acum,
Lăsaţi-mă să mă opresc puţin, aici, în drum,
Să-mi scutur praful de pe haine, de pe mâini,
Să sorb şi eu un strop de aer proaspăt în plămâni
Şi setea buzelor uscate să mi-o stâmpăr, pe un ban,
Cu vin din cel mai bun de-al vostru, la un han,
Să fiu şi eu ca voi un simplu om
Şi, părăsind un pic al visurilor albe dom,
Să-mi fac cu voi la braţ o mică poză
Şi să vorbim despre viaţă azi, în proză;

Căci prea m'am obosit pe-acolo printre nori
Şi prea mi-a fost şi mie dor de voi, de muritori,
Prea lungă-i, printre stele, alba cale,
Să nu aştepţi din când în când şi drumuri mai banale;
Deaceea, prieteni buni, eu visul azi mi-l las
Şi fac, cu voi alături, un popas,
Iar mâine, când va fi pe-aicia prea mult fum,
Cu gândurile mele 'n spate, voiu porni din nou la
[drum.

CUPRINSUL

I. CU MINE ALĂTURI.

S'a tipărit acest volum în Tipografia Cărților Bisericești din București, în anul 1938, luna Martie, în 300 exemplare.

PREȚUL LEI 50.—